

Приказките на моята прабаба

Да срещнеш Левски

Помня моята прабаба. Беше много жизнена и пъргава жена. Обичах да се сгушвам вечер при нея, а тя да ми разказва приказки. Някои не бяха точно приказки, а истории от нейното детство, спомени от миналото ѝ, както и на нейната майка. Най-много обичах да ми разказва един чуден сън на майка ѝ, който тя сънувала малко преди освобождението на нашия роден Свиленград през 1912 година по времето на Балканската война. Тя го наричаше „пророческият сън на мама”. И въпреки че беше сън, а не истинска случка, винаги го разказваше с някакво особено чувство на преклонение и възторг.

„ Беше студен зимен ден – започваше прабаба ми. – С майка ми седяхме край огнището на рогозката, подвили колене, и както всяка вечер тя ми разказваше приказки за великите българи. Беше пак такова време – революционно, та всички се надявахме и ние най-сетне да усетим вкуса на свободата. Тази вечер ми разказваше за Васил Левски – най-почитания българин, който основавал революционни комитети навремето. Бил и в Свиленград, а нейният баща участвал в организирането от него комитет в града ни. Слушах я с възхищение, защото това беше част от историята и на нашия род.

Тя свърши разказа си, а аз останах дълго и мълчаливо загледана в огъня, който се бунтуваше в огнището, и продължавах да мисля за това. После се обърнах към прозореца и се унесох в танца на хилядите снежинки, които сякаш се движеха под звуците на недосегаема за ухото музика. Снегът беше вече толкова много, че покриваше цялата долината и продължаваше да вали. Не разбрах кога съм се унесла в сън.

Вървах през навалелия сняг навън след един човек. Опитвах се да следвам стъпките му, но те бяха много по-големи от моите. Не виждах лицето му, скрито зад качулката на дебелия му ямурлук. Чувах само гласа му. Говореше, че никой не бива да бъде ничий роб, че всеки се е родил свободен и свободата е човешко право. Видях се облечена като калугерка заедно с още няколко други жени. Изведнъж човекът, който вървеше пред нас, спря и се обърна право към мене. Две сини пронизателни очи се взираха в мен изпитателно и настоятелно. Явно, аз бях най-младата и неопитната от групата. Изтръпнах от вълнение. Та това беше самият Левски! И какво ли правех тук? А очите му продължаваха да се взираат в мен. Вече бяха тъжни и отчаяни, сякаш знаеше нещо, което другите не знаеха, криеше някаква дълбока тайна за бъдещето, която не биваше да споделя с никого. И аз вече бях решила – ще го последвам винаги и навсякъде. Бях слаба жена, но не и страхлива и беззащитна. Вярвах на думите и делата му, убедена бях, че този човек е дошъл като Христос с мисията да ни покаже пътя към спасението и свободата.

Следвах го ден и нощ, сякаш бях негова сянка, помагах му с прикритие, когато беше необходимо. Подкрепяха го много хора, които също като мен му вярваха безрезервно. Веднъж бяхме в един по-голям град. Вечерта на тайна среща в мазето на една къща се събраха много българи. Левски оглеждаше изпитателно всеки един от тях. Когато дойде и последният, той се обърна направо към един от мъжете. Изражението му се смени, очите му сякаш пламнаха, устните му леко

потръпнаха и лицето му стана страшно. Гласът му беше твърд, не търпеше компромиси и възражения:

- Навън! Предател! – викна той към стреснатия мъж. – Иди ме предай, щом така си решил!

Стреснах се и се събудих. Дълго не разбирах как съм се озовала в моята стая. Навън в здравчината снегът продължаваше да вали и снежинките танцуваха. Сигурно баща ми ме беше пренесъл тук, когато съм заспала. Когато си спомних за съня си, се почувствах щастлива. Макар и не наистина, но бях успяла да се докосна до неуловимия Дякон, да стана част от живота му, да чуя думите му. И то, благодарение на моята майка, която ми говореше за него. Отидох и прегърнах спящата си майка. Казах ѝ колко много я обичам, и заспах сгушена в нея. Същата година доживяхме да видим свободата. После стана и страшно, когато турците се върнаха... Но това е вече друга история... ” – свършваше с тъга в очите разказът прабаба.

Когато пораснах, научих и другата част от историята, свързана с мъки и страдания, с кръв и насилие. Но така, благодарение на приказките на моята прабаба, разбрах какво означава да бъдеш истински българин, кои са нашите национални герои и каква е цената на българската свобода.

Аделина Лъчезарова Димитрова - 7^В клас